

عنوان مقاله:

سبک شناسی روایت: الگوی تاویلی خطا، مجازات در ساختار حکایات عرفانی

محل انتشار:

فصلنامه نقد ادبی، دوره 8، شماره 30 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسنده:

علیرضا محمدی کله سر - Assistant Professor, Department of Persian Language and Literature, Shahrekord University

خلاصه مقاله:

در این مقاله تلاش شده است تا با تاکید بر تاویل به عنوان ویژگی ای بنیادین در زبان عرفان، یکی از پرکاربردترین الگوهای روایی در حکایات عرفانی معرفی شود. این الگو نیز، همسو با بسیاری از حکایات تعلیمی حاصل خطا و مجازات است، با این تفاوت که خطای آشکار رخ داده از سوی یک کنشگر، با تبدیل شدن به کنشی قانونی، به مجازات مورد انتظار نمی رسد بلکه در لایه ای دیگر با تعریف خطایی نو مجازاتی نو نیز رخ می دهد. در این الگوی روایی، تاکید بر خطای دوم، محصول حرکتی تاویلی و باطن گرایانه است به همین دلیل خطای نخست نیز دیگر خطا محسوب نمی شود. از این رو می توان گفت این الگو توصیفی روایی از کارکرد تاویل در متون عرفانی ارائه می دهد. با این نگاه، برجسته شدن برخی خطاها در حکایات عرفانی و چشم پوشی از برخی دیگر، می تواند نقش قوانین حاکم بر سنت عرفانی در شکل گیری این حکایات را نیز آشکار کند. این روش و الگوی برآمده از آن اگرچه بر ویژگی های ساختاری و روایی متون عرفانی مبتنی است، پیوندی آشکار با عناصر زبانی و فکری سنت عرفانی دارد. این مقاله تلاشی است محدود در جهت سبک شناسی روایت در حکایات کهن.

کلمات کلیدی:

mystical anecdotes, Narratology, hermeneutic, structure, Style, حکایات عرفانی، روایت

شناسی، تاویل، ساختار، سبک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1836055>

